

Nr 61.

Av herr **Leander**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående pensionering av änkor och minderåriga barn efter avlidna pensionsberättigade förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare vid marinen.

Enligt beslut av 1910 års riksdag samt Kungl. Maj:ts kungörelse angående pensionering av de vid marinen anställda förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare den 25 november 1910 äga nämnda befattningshavare rätt till pension, därest de uppnått viss ålder och tjänat staten i minst 25 år. Pensionsbeloppet utgör efter den lägsta tjänstetiden eller 25 år 400 kronor för förmän och sjukvaktare samt 300 kronor för vanliga daglönare. För varje fullt tjänsteår därutöver höjes beloppet med 15 kronor för de förra och 10 kronor för de senare upp till respektive 625 och 450 kronor per år, vilka äro de högsta belopp, som vederbörande äga att uppbara.

Enär dessa belopp numera måste anses såsom alltför låga, kunde ett förslag om höjning av desamma betraktas såsom väl motiverat. Framställningar därom lära i övrigt redan ha blivit gjorda och ärendet vara föremål för övervägande. Däremot ha änkor och minderåriga barn efter sådana befattningshavare, varom här är fråga, ännu icke kommit i åtanke, oaktat dessa icke sällan råka i en prövande eller rentav nödställd belägenhet. Dylika änkor och barn erhålla nämligen inget som helst understöd från statens sida, utan få, där de egna resurserna äro uttömda, omhändertagas av allmänna fattigvården. Som likväl männen tjänat staten och därvid utnött sina krafter, måste det betraktas såsom statens ofrånkomliga plikt att sörja för, att deras änkor och barn icke helt och hållet ställas på bar backe.

Personligen känner jag åtskilliga av dessa änkor och vet, att de i ekonomiskt hänseende ha det mycket trångt. Upprepade gånger ha de anhållit, att något måtte göras för dem, och min avsikt har också varit

att hos riksdagen begära ett visst belopp, t. ex. hälften av det, som mannen i livstiden uppburit i pension, för var och en av de 6 à 7 änkor, som sålunda anmält sig. Då emellertid man kan befara, att ett dylikt yrkande skulle mötas av invändningen, att saken behöver bli föremål för utredning, nödgas jag inskränka mig till att hemställa om sådan. Det är att hoppas, att utredningen icke skall behöva taga alltför lång tid i anspråk, alldenstund frågan förefaller enkel nog.

På grund av det anförda tillåter jag mig vördsamt hemställa,

det riksdagen ville besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag fortast möjligt angående pensionering av änkor och minderåriga barn efter avlidna pensionsberättigade förmän bland daglönare, sjukvaktare och övriga daglönare vid marinen.

Stockholm den 17 januari 1919.

Ulrik Leander.
